

14de zondag door jaar A

Mt. 11, 25-30

Wanneer nemen mensen dikwijls spontaan hun toevlucht tot God? Wanneer spreken ze Hem rechtstreeks aan? Als ze voelen dat ze Hem ook écht nodig hebben omdat ze het zelf niet meer redden: bij ziekte, verdriet, tegenslag enz. Dan komen de woorden meestal vanzelf om God onze nood te klagen en Hem soms zelfs aan te klagen. Nu is dat niet zo verwonderlijk: zo werkt het in ons dagelijkse leven dikwijls ook. Vinden mensen niet veel gemakkelijker woorden om over anderen te klagen dan om ze op te hemelen?

Is het dan verkeerd om in tijden van miserie te bidden en God te smeken? Nee. Jezus vraagt er zelfs uitdrukkelijk om: 'Komt allen tot Mij die belast en beladen zijt, en Ik zal u rust en verlichting schenken'. Hij richt zich daarbij op de eerste plaats tot de mensen die er moeite mee hebben de wet te onderhouden, maar Hij beperkt zich niet tot hen alleen. In verschillende parabellen moedigt Hij ons aan te blijven bidden en smeken. Blijkbaar getuigt dat ook van een groot geloof en vertrouwen.

En toch voelen we hopelijk allemaal ook aan dat er iets hapert als we God alleen maar zouden kennen als we in de miserie zitten: dat voelt als profiteren. God dient dan enkel om onze noden en behoeftes te verhelpen, Hij fungeert dan als de spoedgevallendienst in het ziekenhuis.

Als Jezus vandaag vraagt naar God toe te gaan met alles wat ons belast en bezwaart, is dat iets wat Hij zelf ook gedaan heeft: denk maar aan de bange uren voor zijn dood. Hij kon dat ongegeneerd doen, omdat Hij zich tegelijk zo dikwijls tot zijn Vader had gewend om te danken. Hetzelfde gebeurt trouwens in het Evangelie van vandaag. Jezus begint met: 'Ik dank U, Vader, Heer van hemel en aarde'. Behalve de woorden om te klagen, wellen ook de woorden om te danken spontaan bij Hem op. En wie zo kan bidden, mag ook alles vragen aan God.

Er wordt in de hele Bijbel nogal wat geklaagd en gevraagd. Maar dat gebeurt eigenlijk altijd binnen de fundamentele houding van dankbaarheid tegenover God. Wie God om 100 redenen heeft leren danken, kan en mag en durft ook met al zijn kwellingen en vragen naar Hem toe te gaan. Zo iemand hoeft zich niet te schamen, want uiteindelijk zal de dankbaarheid altijd het eerste en het laatste woord blijven.

Ge zou u kunnen afvragen: zouden we heel wat moeilijke dingen in het leven niet beter aankunnen als we God ook iedere dag zouden leren bedanken voor het vele goede en mooie wat er ook is? Wordt dat niet te vaak vergeten? Bovendien: we leven in een maatschappij die niet echt aanzet tot dankbaarheid. Hoeveel mensen vinden het niet vanzelfsprekend dat alles naar hun zin verloopt? Deels zal dat wel komen omdat we zoveel met techniek omgaan: een apparaat behoort gewoon goed te functioneren. Niemand zal het bijvoorbeeld in zijn hoofd halen

om zijn auto te bedanken omdat die het zo goed doet. Maar zo is de dankbaarheid misschien wel één van onze meest verwaarloosde 'plichten'.

En tot slot: die dankbaarheid brengt ook nog iets anders wat een mens niet kan missen: rust. 'Onthaasten' is tegenwoordig zo 'n soort modewoordje geworden voor de vakantietijd, want doorheen het jaar wordt ons leven toch vaak bepaald door presteren en concurreren, gejaagdheid en zorgen. God leren danken en tot Hem gaan met uw zorgen betekent ook altijd: uw handen en uw hoofd leegmaken, en altijd iets meekrijgen voor de komende tijd. Op dat vlak zouden we misschien ook eens een vakantiefolder moeten maken: niet voor '2 weken naar de zon', maar voor '1 uurtje per week naar de kerk'.

Het zij iedereen gegund om in de komende weken wat rust te vinden als men op vakantie gaat. Maar het is te hopen dat men daarbij ook de rust en de stilte van het hart wat meer ontdekt. Want misschien is er wel geen grotere rust te vinden dan die van het oprechte, stille gebed, waarin we ons hele hebben en houden bij God mogen neerleggen, wetend dat we het vanaf dat moment nooit meer alleen hoeven te dragen. Amen.

Johan Goris, pastoor